

Sygn. akt II Ka 937/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Jaszczuk

Protokolant st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu dnia 5 lutego 2024 r.

sprawy **A. K.**

obwinionego z art. 87 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 8 listopada 2023r., sygn. akt II W 369/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od A. K. na rzecz Skarbu Państwa 250 złotych tytułem opłaty za II instancję i 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 937/23

UZASADNIENIE

A. K. został obwiniony o to, że w dniu 27 sierpnia 2023 r. o godzinie 16:26 na ulicy (...) w S., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki H. (...) o nr. rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu z wynikami I-0,12 mg/l, II-0,10 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 08 listopada 2023 r. w sprawie II W 369/23:

I. obwinionego A. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie, czym wyczerpał dyspozycję art. 87 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierzył mu karę 2.500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzekł wobec obwinionego A. K. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii A na okres 6 (sześciu) miesięcy;

III. na podstawie art. 82 § 2 pkt 2 k.p.w. zaliczył obwinionemu A. K. na poczet orzeczonego wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 sierpnia 2023 r.;

IV. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego A. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 (trzystu siedemdziesięciu) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania, mające bezpośredni, istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 201 k.p.k., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść obwinionego, wbrew obowiązкови wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co przejawiało się zaniechaniem wyjaśnienia w sposób dostateczny - i to w sytuacji, gdy najwyższy wynik pomiaru stężenia alkoholu jest tzw. wynikiem granicznym - czy obwiniony faktycznie (z całkowitą pewnością lub co najmniej z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością) znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych w tym zakresie, pomimo braku pewności co do prawidłowości pomiarów dokonanych wyłącznie jednym urządzeniem - analizatorem wydechu Alco-Sensor IV CM, niewyjaśnienie w sposób dostateczny okoliczności dokonywania tych pomiarów, wzięcie pod rozważenie jedynie niepewności pomiaru wynikającej ze świadectwa wzorcowania podczas gdy jest to tylko jeden z wielu czynników mających wpływ na miarodajność pomiaru, a rzeczywista całkowita niepewność pomiaru dokonywanych analizatorami wydechu działającymi w oparciu o metodę utleniania elektrochemicznego - jak wynika z czynności dowodowych podejmowanych z udziałem biegłych sadowych w innych, podobnych sprawach - może przekraczać wartość aż 0,03 mg/l.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania A. K. za winnego zarzucanego mu czynu z art. 87 § 1 k.w., mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, niepełny i oceniony wybiórczo, nie uzasadniał wydania wyroku skazującego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w złożonym środku odwoławczym Sąd Okręgowy zważył, iż w sprawie nie doszło do żadnych nieprawidłowości przy ferowaniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Materiał dowodowy, na którym Sąd meriti oparł wyrokowanie jest wyczerpujący, został właściwie oceniony i słusznie posłużył do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego. Skarżący podniósł zarzut obrazy szeregu przepisów proceduralnych, z czym nie sposób się zgodzić, albowiem istoty wymienionych przez niego przepisów nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych (obwinionych), a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2022 r., II AKa 376/21). Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, które miały za zadanie jedynie wykreowanie linii obrony, polegającej wyłącznie na zaprzeczaniu faktom właściwie ustalonym na podstawie całokształtu wiarygodnego materiału dowodowego. Wyniki otrzymane podczas kilkukrotnego badania analizatorem wydechu bezsprzecznie wskazują na znajdowanie się obwinionego w stanie po użyciu alkoholu w czasie przeprowadzanej kontroli drogowej, nie spowodowały powzięcia wątpliwości, które uzasadniałyby konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych. Ponadto, tak ustalony stan rzeczy koresponduje z oświadczeniem złożonym przez obwinionego do protokołów badania stanu trzeźwości, z którego wynika, że ok. godz. 15:30 obwiniony wypił 0,5 l piwa. Treść tych własnoręcznie podpisanych przez obwinionego oświadczeń skarżący próbuje podważyć, podając jako przyczynę problemy ze wzrokiem obwinionego, co nie wytrzymuje konfrontacji z zasadami prawidłowego

rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego tym bardziej, że do nieopatrzego, własnoręcznego złożenia podpisu miałyby dojść dwukrotnie. Odnosząc się do prawidłowości oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą użytego konkretnego urządzenia stwierdzić należy, że podstawą do oceny tego jest dokumentacja w postaci aktualnego świadectwa wzorcowania, natomiast przywoływanie przez skarżącego wyników bliżej nieokreślonych badań na temat niepewności pomiaru dokonywanych za pomocą analizatorów wydechu działających w oparciu o metody utleniania elektrochemicznego jest próbą stworzenia wątpliwości, które mogłyby być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego, a które w rzeczywistości zważając na wielość czynników zmiennych i niewątpliwie nikłe prawdopodobieństwo wspólnego ich wystąpienia, mają charakter jedynie polemiczny.

Nawiązując do wspomnianych już wątpliwości, w kontekście podniesionych przez obrońcę zarzutów w aspekcie obrazu przepisu z art. 5 § 2 k.p.k. nadmienić należy, że nie może mieć on zastosowania, albowiem w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne nie dające się usunąć wątpliwości, które mogłyby być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego, toteż zarzut okazał się bezprzedmiotowy.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 104 § 1 k.p.w. podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na bezzasadność apelacji, zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 250 złotych tytułem opłaty za II instancję zgodnie ze stawkami wskazanymi w art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego na podstawie stawek określonych w § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku .